

Περί ισότητας ευκαιριών στην ανάπτυξη

Του Μιχάλη Κατρίνη
Βουλευτή, Υπεύθυνου Ανάπτυξης
& Επενδύσεων Κινήματος Αλλαγής

Ο ρεπουμπλικάνος Τέντυ Ρούσβελτ είχε πει, έναν αιώνα πριν, ότι σε κάθε αγώνα για τη βελτίωση του ανθρώπου την κυριότερη παράμετρο αποτελεί η επίτευξη της ισότητας ευκαιριών. Με ρηξικέλευθη για την εποχή πολιτική, τα έβαλε με τους ολιγάρχες της βιομηχανίας και δημιούργησε συνθήκες για την ανάπτυξη της μεσαίας τάξης και τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας και διαβίωσης, κάτι πρωτοφανές σε παγκόσμιο επίπεδο.

Στην Ελλάδα των «επενδύσεων», ισότητα ευκαιριών σημαίνει η δημιουργία κλίματος ανάπτυξης για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, με την απλοποίηση των διαδικασιών, την ελάφρυνση της φορολογίας, την εκπαίδευση επιχειρηματιών και εργαζόμενων στις επιχειρηματικές πρακτικές του σύγχρονου ψηφιακού περιβάλλοντος, την ενίσχυση της εξωστρέφειας και των εξαγωγών, τη δημιουργία ευέλικτων μορφών χρηματοδότησης και την παροχή κινήτρων για τις start-ups.

Το κυριότερο όμως είναι να ξεφύγουμε από ξεπερασμένες τακτικές. Δεν μπορούμε να επιμένουμε μονοθεματικά, για παράδειγμα, στις επενδύσεις στον τομέα της φαρμακοβιομηχανίας, ο οποίος παρουσιάζει δραματική μείωση στο κομμάτι της εγχώριας παραγωγής, εξαιτίας και του φτηνού κόστους παραγωγής σε χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ και της Κίνας. Εκτός αν αυτό ακριβώς θέλουμε...

Αν όχι, τότε αρκεί κάποιος να κοιτάξει τα στοιχεία έγκριτων διεθνών οργανισμών και θα αντιληφθεί ότι οι δύο πιο σημαντικοί κλάδοι της ελληνικής οικονομίας, γεωργία και τουρισμός, πλέον δεν επαρκούν. Θα πρέπει να αναπτυχθούν κι άλλοι κλάδοι με περιορισμένη κεφαλαιακή ένταση και ισχυρό οικονομικό αντίκτυπο. Η ψηφιακή τεχνολογία, οι υπηρεσίες προς τις επιχειρήσεις, ο εξοπλισμός - μηχανολογικός, μεταφορών, αεροναυπηγικής -, το ηλεκτρονικό εμπόριο και πολλά άλλα.

Πολύ φοβάμαι ότι η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, μετά την πολύμηνη προεκλογική καμπάνια της,

κατά την οποία έκανε σημαία τις «επενδύσεις», πλέον ενδιαφέρεται περισσότερο για την ταχύτητα των όποιων επενδύσεων, παρά για την ποιότητά τους και τα μακροχρόνια οφέλη που αυτές θα έχουν στην ελληνική οικονομία.

Έτσι, συζητάμε μόνο για κάποια πολύ μεγάλα projects τα οποία θα ανοίξουν μερικές εκατοντάδες θέσεις εργασίας. Με απλά λόγια, κάποια funds κολοσσοί ή πρώτοί επιχειρηματίες, θα επωφεληθούν από τις νέες ευνοϊκές ρυθμίσεις αποκομίζοντας τεράστια κέρδη, ενώ παράλληλα θα προσφέρουν θέσεις εργασίας, στη συντριπτική τους πλειοψηφία με αμοιβές που θα πλησιάζουν το βασικό μισθό.

Η κυβέρνηση αντιμετωπίζει μια αξιωματική αντιπολίτευση, η οποία είχε κάνει σημαία τη δαίμονοποίηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και το «δίκιο του εργατή», τον οποίο όμως φρόντισε να αφαιμάξει σε κάθε ευκαιρία, ως κυβέρνηση το 2015-2019.

Με αυτά τα δεδομένα, η κυβέρνηση αρνείται πεισματικά οποιαδήποτε συζήτηση περί της ουσίας, του προσανατολισμού και της πραγματικής υπεραξίας των επενδύσεων για τη χώρα και τους εργαζόμενους.

Και όλα αυτά, ενώ η παγκόσμια επιχειρηματική κοινότητα (κάτι που επιβεβαιώθηκε στο πρόσφατο στρογγυλό τραπέζι του Bloomberg) συνηγορεί στην ανάγκη οι εταιρίες να λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους εργαζόμενους, τις κοινότητες, τους πελάτες και τους προμηθευτές, με πρόνοια για τη μείωση της επιβάρυνσης του περιβάλλοντος και αύξηση των αμοιβών των εργαζομένων. Η κυβέρνηση, άραγε, το έμαθε;

Δε γνωρίζω αν πρόκειται απλά για μια ιδεολογική αρχή περί ανισότητας ευκαιριών και συγκέντρωσης πλούτου σε λίγους, αν υπάρχει έλλειψη τεχνολογίας ή αν πρόκειται για μεθοδευμένο σχέδιο.

Το μόνο βέβαιο είναι ότι η συζήτηση έχει περιοριστεί επικίνδυνα. Δυστυχώς και για μια ακόμα φορά είμαστε, σαν έτοιμοι από καιρό, να χάσουμε το τρένο.